

Sempre que ensenyis,
ensenya a dubtar del
que ensenyis

José Ortega y Gasset
(pensador i filòsof)

El Racó del BULLIDOR

Nº 3

Extra Sant Jordi -
Fi de curs

CONTINGUT:

Editorial	2
Agenda	3
Història de Sant Jordi	3
Premis literaris	6
Notícies	16
Esports	18
El Racó dels pares	20
Enquestes	21
Passatemps i humor	23

En aquesta edició

- Reportatge:

La Historia de Sant Jordi

- Premis literaris

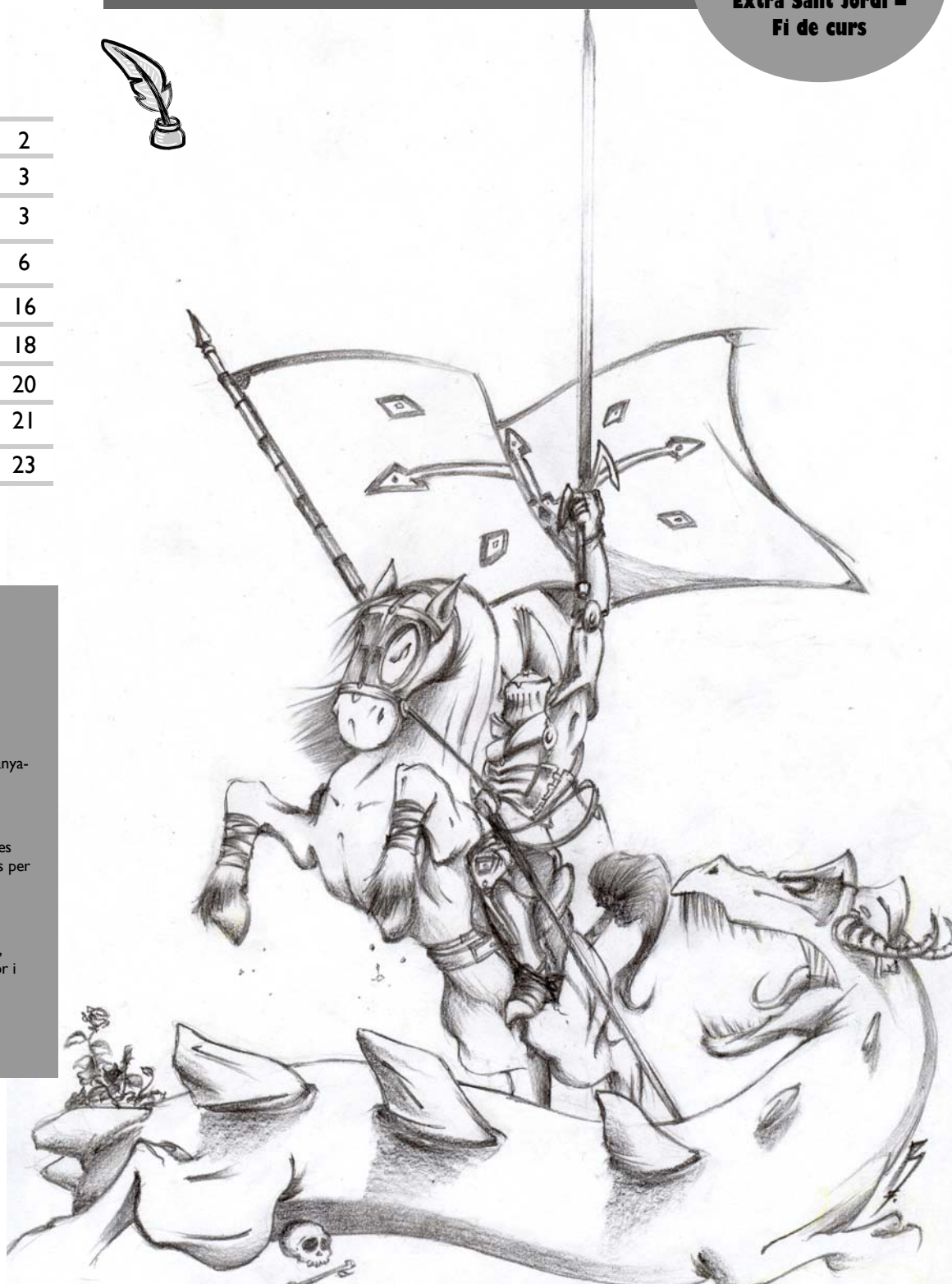
Tots els premis i relats guanyadors, no te'ls perdis!

- Enquesta

La revista segons els nostres lectors i els possibles noms per al nou institut.

- I a més

El racó dels pares, notícies, esports, passatemps, humor i moltes coses més!

IES EL BULLIDOR

C/ Terrassa n° 61
08191 Rubí (Barcelona)

Teléfono: 93 588 05 58
Fax: 93 588 08 58
Correo: a8043668@centres.xtec.es

**SEMPRE QUE ENSENYIS, ENSENYA A
DUBITAR DEL QUE ENSENYIS**

JOSÉ ORTEGA Y GASSET

Webs recomanades:

Wwww.edu365.com

Wwww.xtec.es

Editorial

Com ja anunciàvem el número anterior, a les acaballes d'aquest curs tornariem a ser entre vosaltres. I així ha estat! "JA SÓC AQUÍ", rememorant la frase famosa de Josep Tarradellas, president de la Generalitat provisional a finals dels anys '70 del segle passat. Hem complert el que vam prometre, en part, sens dubte, gràcies a la vostra col·laboració, que desitgem no manqui mai si volem que la revista continuï, segons el desig majoritari expressat, per tots vosaltres i recollit a les pàgines d'aquest exemplar.

Aquest tercer número el dediquem principalment, com ja es va dir, als premis de Sant Jordi 2004. La festivitat de la Diada tan catalana i universal va ser força animada al nostre institut. De totes les activitats programades, cal destacar el lliurament de premis de la fotografia matemàtica i, com ja es costum als instituts i escoles, de l'activitat literària, centre de la vetllada.

Malgrat no va haver-hi molta participació en el concurs fotogràfic i literari, si que cal dir que tant la foto premiada com alguns escrits guardonats eren d'una certa qualitat, segons els jurats respectius.

Ara disposem d'aquest premis i cadascú podrà valorar el seu contingut i, així, animar-se i concórrer a la propera edició. ÀNIMS!!!

Al marge dels premis de Sant Jordi, hi ha motius per congratular-nos tots plegats. Cal remarcar, entre altres, que les obres del nou institut segueixen endavant; la participació i guardó en les proves Cangur de matemàtiques; la magnífica representació teatral pels alumnes del nostre institut; la col·laboració per part dels pares (AMPA) en la revista; l'enquesta, la finalitat de la qual és millorar la nostra revista; el nom del nou institut...

I ara que estem al juny ens hem de congratular tots plegats per que el

Equip de redacció:

- **Portada:** *Lara Valls*
- **Editorial:** *JoséRuíz-Ferran Lario-Miquel Belmonte*
- **Agenda:** *Saray Hernández-Sandra Fuentes-Rabia Aselman*
- **Història de Sant Jordi:** *JoséRuíz-Ferran Lario-Miquel Belmonte*
- **Premis de Sant Jordi:** *Nerea Puig-Montse Miguel*
- **Notícies:** *Lara Valls-Aura Turu-Montse Miguel*
- **Esports:** *Lara Valls-Sandra Fuentes- Saray Hernández*
- **El racó dels pares:** *Miquel Belmonte*
- **Enquestes:** *Andrea Rosero-Karla Mayorga*
- **Passatemps i humor:** *Aura Turu- Rabia Aselman*
- **Maquetació:** *Carles Janer-Carlos Luna*
- **Assessorament i supervisió:** *Miquel Belmonte*

curs ja s'acaba. I finalitza d'una manera especial pels nois i noies de 4t d'ESO i 2n de Batxillerat. Els primers per haver tancat una etapa i els segons, perquè han enllestit els estudis secundaris. Tant uns com els altres aniran cap a uns estudis superiors, ja sigui batxillerat, mòduls de grau superior o universitat, o bé el món del treball. A tots ells els hem de felicitar d'una manera molt especial. I als que no hem de celebrar res de molt extraordinari acabem somiant que el nou curs ens portarà un nou institut. Felicitats, doncs, per a tothom.

De moltes més coses podríem fer esment, però ara toca gaudir d'aquest tercer número que tenim en les nostres mans. Fins el curs vinent!!!

José Ruíz Reina
i Miquel Belmonte

Agenda:

Sortides

ABRIL :

Divendres 2 els alumnes de 1r d'ESO aniran d'excursió a Can Oriol.

MAIG:

Dimarts 11. Els alumnes de 1r, 2n, 3r i 4t d'ESO aniran al teatre LA SALA. Actuació del grup de teatre de l'institut.

Dijous 20. Els alumnes de 4t d'ESO aniran a l'escola municipal de vela de BCN.

Dilluns 24. Tots els alumnes de l'institut aniran al FORUM. Tot el dia.

Divendres 29. Els alumnes de 3r d'ESO del Crèdit Variable de francès aniran en BUS TURÍSTIC BCN

JUNY:

Al llarg del mes de juny es portaran a terme les activitats de Crèdit de Síntesi de 1r., 2n., 3r. i 4t. D'ESO.

Rabia Aselman,
Sandra Fuentes

Història de Sant Jordi

La llegenda de Sant Jordi

*“ El cavaller
Jordi guerrer
cuidà avançar
per defensar
del rei la filla
dintre de l'illa
on era el drac.”*

Perdí el norte

les noies de Catalunya coneixen l'argument de la llegenda de Sant Jordi, la princesa i el drac. Es representa a l'escola, surt en aquies i llibres i n'hi ha moltes versions. Però val la pena conèixer la narració que va donar origen a la llegenda actual. Prové del llibre "**La llegenda d'or**", un recull de vides de sants que va escriure el segle XIII l'italià Iacopo de Varazze (o Voragine). Aquesta narració de la gesta de Sant Jordi és senzilla i directa i té l'encís d'una rondalla. Varazze la devia sentir de llavis dels croats que en aquella època tornaven d'Orient, on tothom la coneixia i l'explicava, fins i tot els musulmans. Va tenir tant d'èxit que aviat la van traduir a moltes llengües d'Europa entre elles el català. I amb l'arribada de l'impremta la popularitat del cavaller es va estendre pel tot el continent. Avui us oferim una de les versions catalanes més antigues (del segle XV) de la llegenda recollida per Varazze, que es conserva a la biblioteca de la Universitat de Barcelona. L'acció transcorre el segle III, en ple Imperi Romà, en una ciutat del nord d'Àfrica, terra esquerpa i salvatge, on es conta que hi havia molts dracs.

Sant Jordi era d'un llinatge molt noble de Capadòcia. I va venir una vegada a la província de Llivia a la ciutat de Silena, prop de la qual hi havia un estany molt gran.

Hi havia un drac que moltes vegades feia fugir el poble armat contra ells. Hi anava fins als murs de la ciutat i matava el poble amb el seu alè.

Els ciutadans li havien de donar per força cada dia dues ovelles per calmar el seu furor. I, si no ho feien, el drac enverinava l'aire perquè la gent morís.

Quant ja no els quedava bestiar, li van donar els seus fills, fins que el drac es va menjar gairebé tots els fills de la gent.

Una vegada la sort va designar la filla del rei. I llavors el rei, molt afligit, va dir al poble:

- Preneu tot el meu or i el meu argent i la meitat del meu regne, però deixeu la meva filla.

I el poble li va respondre amb gran furor:

- Escolta, senyor rei, tu vas fer aquesta llei. I ara són morts tots els nostres infants i vols salvar la teva filla? Si no guardes el que dius, nosaltres et cremarem a tu tota la teva casa.

Quant el rei ho va sentir, va plorar fortament i va demanar un espai de vuit dies per plorar la seva filla.

Arribat el moment, el rei, veient que no la podia salvar, la va vestir amb vestiments reials i, plorant i abraçant-la, li va dir:

- Oh, filla, jo desitjava tenir de tu nés que fossin reis del meu regne. Ara vas al drac que se't menjarà hi jo m'estimaria més se mort que veure la teva fi.

I llavors la filla es va llançar als peus del seu pare per rebre la seva benedicció. I el seu pare la hi va donar plorant i la van portar al drac.

I vet aquí que sant Jordi passava per aquell lloc. I la va veure plorant i la va preguntar què tenia.

I ella va dir-li:

- Oh, senyor bo, fuig de pressa perquè amb mi no moris!

I sant Jordi li fa:

- No tinguis por, filla, i digues què esperes aquí, amb tot el poble.

I ella li ho va explicar tot.

Llavors sant Jordi li va dir:

- Filla, no tinguis temor, que jo t'ajudaré en el nom de Jesucrist.

I ella li va fer:

- Oh! bon cavaller, no moris amb mi que no em podries deslliurar!

I mentre deien aquestes paraules, el drac venia amb el cap alt. I llavors la infanta, tremolant, va dir:

- Fuig, bon senyor, ben de presa!

Llavors Sant Jordi es va guarnir del senyal de la creu i va esperonar el cavall vers el drac molt valerosament. I va posar la llança endavant i va ferir el drac tant fortament que en terra el va llançar.

I va dir a la donzella:

-.Posa la teva corretja al coll del drac i no tinguis por d'ell.

I quant ella ho va fer, el drac la va seguir com si fos un gosset mansoi.

Quan la princesa va portar el drac a la ciutat tot el poble fugia d'ací d'allà pels boscos i les muntanyes dient:

- Quina desgràcia! Ara morirem tots!

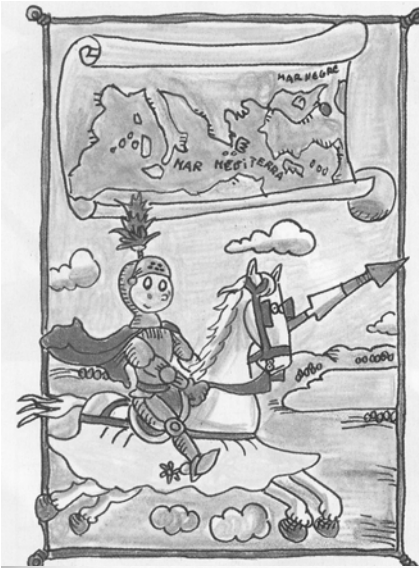
I Sant Jordi els va dir:

- No tingueu por, que Nostre Senyor m'ha enviat aquí a vosaltres perquè us deslliurés de la pesta del drac. Només heu de creure en Jesucrist i batejar-vos i jo mataré al drac.

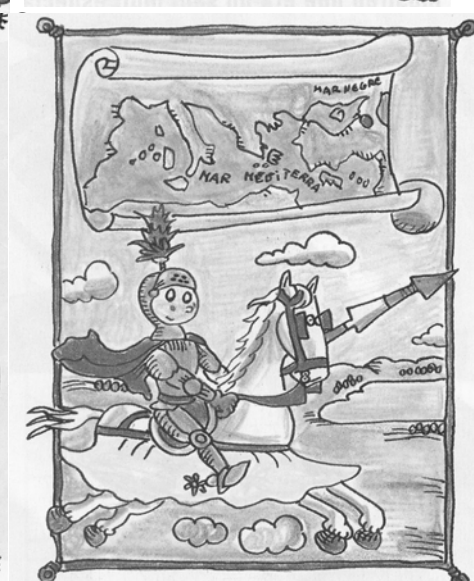
Llavors el rei i el poble es van batejar. I sant Jordi, amb l'espasa arrencada, va matar al drac i va manar que el llencessin defora la ciutat. I amb quatre parells bous el van llençar en un camp.

I el rei, a honor de santa Maria i sant Jordi va fer construir una molt bella església, en la qual, sota de l'altar, hi havia una bella font d'aigua que guareix de tota malaltia tothom qui en beu.

I el rei va oferir a sant Jordi molts tresors i molts béns, i res no va voler prendre i va manar que fos donat als pobres. I havent besat el rei se'n va anar.

n
a
f

Premis literaris

Nivells i Guardons

1r Nivell.

Narrativa. 1r. Premi: **La noia de la lluna**. Pseudònim: **Gat volador** (Aura Turu. 2n. A).

2n Nivell.

Poesia. 1r. Premi: **Perdí el norte**. Pseudònim: **Burbujita de Feixenet** (Noemí Díaz. 4t. B).

Poesia. 2n. Premi: **Crua realitat**. Pseudònim: **Vittorio** (Víctor Fernández. 3r. B).

Narrativa.

1r Premi:

Projecte Sant Jordi. Any 2473. Pseudònim: **Astèrix** (Pau Puig. 4t. B).

Ibex 35. Pseudònim: **Setup.exe**. (Daniel Alarcón. 3r. B).

2n Premi: **Maldito 11 M**. Pseudònim: **Amaia** (Patricia Pardo. 4t B).

3r Nivell.

Poesia. 1r. Premi: **Lo es todo**. Pseudònim: **Júnior** (Núria Serra. 2n Batx.).

Narrativa. 1r Premi: **Los ojos que no ven, miran mejor**. Pseudònim: **Manolito** (Enric Hidalgo. 1r Batx.).

Narrativa. 2n Premi:

Escapada a El Baell. Pseudònim: **El diable** (Sílvia Bernaus. 2n Batx.).

Viatge a Amèrica. Pseudònim: **Júnior** (Núria Serra. 2n Batx.).

Nivell 1

La noia de la lluna

Hi havia una vegada una noia, habitant de la Lluna, diferent a les altres llunàtiques de la seva edat. Aquesta noia es deia Electra i tenia 100 anys (que corresponen als 10 anys d'un terrestre). Mentre les nenes de la seva classe jugaven a les "llunabarbies" ella somiava en fer viatges fantàstics per tot l'espai.

Quan l'Electra va complir 130 anys (13 per a un terrestre), la seva passió pels planetes va desaparèixer i els seus ulls només es fixaven en un, la Terra. Va passar a ser el seu centre d'estudis; l'única cosa en la qual pensava tot el dia la protagonista en els seus somnis i històries. Va passar a encantar-li.

No tenia amigues; no les necessitava. La seva única amiga era la Terra, i no en necessitava cap altra: a ella li explicava els seus problemes, les seves preocupacions.

Però la Terra mai li havia explicat cap dels seus problemes, i això li preocupava. L'Electra pensava que la Terra era un planeta perfecte i que per això no en tenia.

El dia que l'Electra feia 140 anys (14 per als terrestres) els seus pares li van regalar el viatge dels seus somnis, un viatge a la Terra!!! L'Electra no sabia que dir; estava sorpresa; era perfecte! Un viatge per a ella sola, per anar a visitar la seva amiga, la Terra. Va fer les maletes el més ràpid possible, va fer un petonàs als seus fantàstics pares, i va agafar l'autobús galàctic que viatjava cap a la Terra. Durant el viatge no van tenir cap entrebanc.

L'Electra va baixar il·lusionadíssima de l'autobús, imaginant com seria la primera escena de la Terra que veuria per primera vegada. Es va tapar els ulls i els va obrir quan el seu peu dret tocava la superfície del planeta. Quant els seus ulls es van obrir la primera visió va ser completament diferent del que s'imaginava, un fum gris invadia la ciutat de Barcelona, i se li posava el fum pel nas!!!

Aquest fum sortia d'una mena de caps metàl·liques cadascuna d'un color diferent, a part de ser lletges i fastigoses. feien soroll. L'Electra per consolar-se va pensar que només era una base dolenta de la seva amiga.

Va seguir carrer avall i va veure una dona tota tapada de la cara, asseguda, que demanava menjar. La gent de la ciutat passava pel seu costat donant-li hi cops i insultant-la. Ningú tenia consideració per aquella pobre velleta. L'Electra no s'ho imaginava que gent que habitava un planeta tant bonic fos tan antipàtica. Així que va decidir teletransportar-se a un poblet de l'Àfrica tercermundista, allí veuria un altre lloc de la Terra que esperava que fos millor. A l'arriba, el primer que va veure va ser una nena peticona, que portava tot el cabell ple de trenetes, l'Electra va sentir una escalfor dintre seu que li deia que podrien ser amigues. Així que va decidir explicar-li el motiu del perquè estava allí. La nena la va creure i li va dir que es deia Wanima. La va agafar amb seva maneta i la va dur a visitar el poblat massai on ella vivia, li va ensenyar casa seva, feta amb excrements de vaca; era molt petita i de passadissos estrets.

La Wanima la va dur a veure quasi tota la selva i li va ensenyar tot el que va poder.

Unes setmanes després l'Electra va decidir que tenia que

marxar per explorar més el seu planeta, i la Wanima va decidir que la volia acompanyar. El seu pròxim destí va ser una ciutat en guerra. La gent cridava per tot arreu, tot era sang i desgràcia, gent plorant per tots els cantons, nens sense famílies i moltes cases cremant-se. L'Electra corria amb la Wanima a coll, quan per culpa d'una bomba va caure a terra, i un soldat va disparar. Ella no sabia on havia caigut el tret, quan de sobte va veure a la Wanima a terra, sense moure un sol dit. L'Electra cridava i cridava a la Wanima, però res, la nena no es movia. El seu cos havia perdut l'ànima, i ja només era un simple cadàver d'una nena meravellosa.

L'Electra va emportar-se a la Wanima, i va decidir enterrar-la en el racó més maco de la Terra, el cor de la sabana Africana, el lloc on la Wanima va créixer.

Un cop la va tenir enterrada va començar a plorar i plorar, fins que va caure en un somni.

Ella corria per la sabana quan es trobava la Wanima pujada en un núvol i mentre s'allunava li anava dient: "Electra tu que ets tan pura i innocent, salva la Terra, la teva amiga, d'una mort segura; aconsegueix formar un grup de persones que vetlli per la vida dels nens, les plantes i els animals de la Terra, aquest era el meu somni, jo ja no el puc complir, fes-ho tu per mi!"

Electra es va despertar de cop. I va decidir que compliria el somni de la Wanima!!

Va teletransportar-se a Barcelona, després a Madrid, Nova York, Londres, Berlin, Pequín, i a totes les ciutats importants i no tan importants de la Terra.

L'Electra va formar la primera ONG de la humanitat, a la que va posar el nom de: WANIMA, en record a la seva única amiga de carn i ossos. En el discurs d'inauguració va deixar anar aquestes paraules:

"Estimats terrestres, tots nosaltres hem aconseguit complir el somni d'una noia, la Wanima, i en record a ella, el nom de la ONG. Ella somiava a l'igual que jo en una Terra en que tots els seus habitants es respectin mútuament; una Terra per a tothom, tant si som petits o grans, rossos o morenos, caminem sobre quatre, tres o dues potes. Tots en sí som iguals. La Terra ha de ser un lloc d'harmonia, pau, amistat, comprensió i sobretot de respecte.

"Senyors la nostra missió amb aquesta ONG, es vetllar pel compliment dels drets dels éssers vius! Fem-ho per la Wanima, ella va perdre la vida en una guerra, que siguin les guerres en honor i record a ella el primer en desaparèixer de la superfície de la Terra!!"

Després d'aquest discurs van fer cinc minuts de silenci en honor a la Wanima.

L'Electra va ser la fundadora de la primera ONG, i d'això ja fa molt i molt temps, però el que es veritablement trist és que encara no s'haguí complert el primer objectiu que tenien l'Electra i la Wanima: acabar amb les guerres al món.

Ara aquesta meta passa a les vostres mans, ajudem a acabar amb les guerres.

Gat volador (Aura Turu. 2n A)

Como un marinero,
que se ha perdido en el mundo,
desamparada, y manteniendo el rumbo,
me dirijo como un perro moribundo
por los caminos de la vida.

Obedeciendo a mi cabeza
me sumerjo en tristeza,
por los recuerdos vividos
de un pasado en el olvido.

Disfrazo de agua
las lágrimas que he derramado
y engañando a los que he amado,
he acabado,
donde mi soledad no había llegado.

Condenada
a vivir perpetuada,
en una vida sin significado.

Burbujita de Freixenet(Noemí Díaz. 4t.B)

Crua realitat

Mireu el que heu creat
mentre sense pietat,
els teus soldats han arrasat
camps, pobles i ciutats,
tota la gent s'ha enfurismat
i 202 dels nostres
els vostres actes han pagat

El del mostatxo dels collons...
sempre ha estat el meu malson
des de que va ser escollit
burro va ser el que no va endevinar
que ens portaria mal de caps

No tan sols els seus soldats han matat
sinó les teves paraules també maten
han afusellat la meua llibertat
Català fins a la medul·la m'he declarat
però tu els meus somnis vas exterminar

Ara esperem que tot això hagi estat superat
senyor ZP, tu tens la clau per reparar
tot el que el mostatxo va espatllar
torna a plantar arbres de llibertat al meu jardí
ja que fa vuit anys van ser talats
planta'n al jardí dels altres
perquè siguin lliures de veritat.

Vittorio (Víctor Fernández. 3r.B)

Projecte Sant Jordi. Any 2473

Ens trobem a l'any 2468. Per les televisions de tota la xarxa d'internet es dona la notícia: s'ha trobat un estrany llibre de color blau en una cova situada a la regió d'allò que va ser el parc natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, ja desaparegut a causa dels Grans Incendis que van afectar tota l'àrea mediterrània del 2384 al 2391. Els científics de la zona, que en un principi van ser els únics que observaren la troballa, ja han afirmat que podria tractar-se d'una peça escrita pel mateix individu o grup d'individus que havia realitzat l'antic i famós *Llibre Vermell de Montserrat*. La troballa va tenir un fortíssim impacte sobre tota la societat a causa d'un misteriós passatge: "...i la mort serà portada als infidels que no estimaran la terra donada. Quan vint estacions siguin passades retornarà el drac i serà..."

Així és tal i com va començar la meua odissea. Sóc un funcionari del govern. M'encarrego de gestionar tots els missatges entre l'administració del sector B-JT-452 i l'Administració Central Mundial. El sector B-JT-452 era anomenat, antigament i fins al segle XXIII, Catalunya i Catalunya Nord. L'ACM, que era la unió global de tots els governs dels països existents fins el segle XXIII, tenia la seva seu a Etiòpia on encara es conservava gran part de l'atmosfera i la biosfera. Naturalment tan sols la gent de diner podia permetre's de viure a la capital.

Tot i la meua edat, 56 anys, encara conservo força vigor i, per això, tot sovint marxo d'excursió a l'exterior. La vista no és tan bona com abans dels Grans Incendis, però, per sort, es va inventar el visor de realitat virtual per tal de poder veure, de forma irreal, arbres, plantes, animals...

Tornant a la meua història: Gràcies al meu ofici, vaig ser un dels primers en conèixer tot allò que passava i fins i tot vaig descobrir estranyes informacions que bona part de la humanitat mai coneixerà. Possiblement aquest fet i la meua extrema curiositat van propiciar el següent pas.

En les meues hores lliures no parava de cercar altres informacions. Em ficava en video-xats plens de gent paranoica o visitava pàgines web més paranoiques encara. Tot plegat, 3 anys perduts cercant el no-res. Fins un estrany dia en el que...

"Només queden 2 anys germà...". Era un missatge que va aparèixer a la pantalla de la meua computadora. Quan vaig obrir la connexió de vídeo em vaig trobar davant d'un noi d'uns 17 anys. El seu pseudònim (els noms i cognoms havien estat reduïts a simples nombres feia aproximadament 40 anys) era Annex. Es tractava d'un jove informàtic amb força contactes. Em va parlar que hi havia altres persones que també estaven buscant el mateix que jo. I, aleshores, em va fer aquella inqüestionable pregunta: "Què és el què estem buscant?". No vaig saber com respondre-li i ell em va explicar que ningú ho sabia i no només en aquesta recerca. Em va explicar que la gent ja no es plantejava les grans preguntes, com per exemple: "Què som?", "D'on venim?" o "On anem?". Em va parlar d'una antiga paraula que ja quasi no era coneguda per les gentes de cultura. Em va parlar de la Filosofia. Efectivament, ell era filòsof i informàtic.

Vam estar llargues setmanes parlant de la vida i dels seus misteris. Al principi parlàvem ell i jo, sols. Després se'ns hi va afegir la seva germana, de 20 anys. Es feia dir Hècate i era metge i curandera alhora.

Va arribar allò que per costum anomenem estiu, tot i que ja ha perdut tot tipus de rellevància meteorològica degut al fort efecte hivernacle. Ja havien passat 13 estacions i els últims 3 mesos no havíem aconseguit altre cosa que parlar dels perquè de les coses.

Però havia arribat l'hora de posar-nos a treballar en allò que més ens interessava a nosaltres: el misteriós llibre blau.

Jo vaig proporcionar tota la informació clandestina que vaig poder. Per sort els contactes de n'Annex van poder desxifrar els missatges secrets i transcriure els estranys textos en llatí i en català medieval que també arribaven a l'Administració. Hi havia molta descripció de paisatges insospitats per nosaltres, encanteris màgics, cures antigues i relats que podien anar de petites faules a grans llegendes. Tot molt interessant, però no feia gaire servei a la causa, o això pensàvem. El misteriós paràgraf on s'hi descrivia la fi del món semblava ser l'única informació rellevant en tot el llibre. Fins que un tal Crowley va demostrar-nos que no sabíem res del potencial que aquell llibre podia tenir. Aquest estrany personatge era, segons deia, un erudit de l'època medieval humana i, tot i que ens ho crèiem amb molt escepticisme i ens va sobtar molt, també ho era en l'art de la màgia negra.

Va parlar-nos més a fons de tot allò que estava relacionat amb el llibre, la profecia i els seus estudis en el tema. Tot començava a tenir molt més sentit. Segons les seves investigacions i la informació que havia aconseguit obtenir del llibre blau, un drac ressuscitaria a la muntanya de Montserrat. El problema era que la resurrecció l'havia de provocar algú del qual no coneixíem el nom. D'igual manera, tampoc coneixíem si realment aquell drac era allò que provocaria la fi del món. Ens va dir que prosseguiria les seves investigacions.

Tan sols quedaven 3 estacions per la data que havíem assenyalat per a la resurrecció del drac, el 23 d'Abril. Vaig rebre a l'oficina un estrany informe d'alt secret. D'aquesta mena d'informes no en solíem veure a l'Administració. Però el que més em va sobtar va ser el missatge de què venia acompanyat: "Busca'm. El meu pseudònim és Mihra."

Abans de fer res vaig parlar amb l'Annex i l'Hècate. Vam decidir que llegiríem l'informe secret i que, després, buscaríem al tal Mihra. I així ho vam fer.

L'informe s'anomenava *Projecte Sant Jordi* i en ell s'hi explicava que la màquina de guerra biocibernètica anomenada Sant Jordi es trobaria preparada a principis d'Abril de 2473. Era l'arma de destrucció definitiva. Disposava de tot tipus d'armament: explosius, làsers, armament nuclear i bacteriològic, etc. A més, comptava amb tot tipus de visors, armadures que barrejaven els metalls amb diversos tipus de bacteries que en potenciaven la protecció, semi-intel·ligència artificial i, el més sorprenent, una gran capacitat de recuperació i restauració dotada per la part biològica de l'androide.

Aquella màquina, pel què semblava, havia estat creada per tal d'eliminar el drac o qualsevol altre cosa que aparegués per destruir el planeta. O per això o per a destruir ella mateixa el món.

Vam trobar ràpidament a Mihra. Va resultar que era una dona africana de 42 anys entrenada pel Govern. Era una espia. Havia descobert aquest informe i me n'havia passat una còpia. Ens va estar espiant durant l'últim any i estava decidida a ajudar-nos. També ens va advertir que hi havia força rumors que parlaven que l'androide no havia estat preparat per a la pau. La fi del món era sols una excusa per a crear aquella mortífera arma de destrucció.

Vam decidir entrar en acció. Havíem de parar el drac abans que Sant Jordi pogués obrir els ulls, ja que la Mihra, a l'igual que molts científics assabentats del Projecte, sospitava que la part viva de l'androide podria perdre el control degut al seu instint de supervivència després d'acomplir la seva missió.

Per sort, teníem temps. Sant Jordi no despertaria fins que el drac sorgís. Això ens donava una gota d'esperança. Vam decidir, per tal de no crear massa sospites, de trobar-nos a les restes de la ciutat de Vacarisses, que havia quedat destrossada per les flames dels Grans Incendis, el dia 21 d'Abril. Si teníem fortuna en la nostra missió, el dia 24 d'Abril un amic de l'Annex ens vindria a buscar al santuari en ruïnes amb la seva nau aèria. En Crowley va dir que ens trobaríem amb ell a la plaça quasi destrossada el dia 22 d'Abril. Tot estava preparat.

Ens vam reunir l'Annex, l'Hècate, la Mihra i jo a la ciutat en ruïnes a l'hora acordada. Jo vaig dur visors de realitat virtual per a tots on fins i tot es veia la Vacarisses del segle XXI. Aquella primera jornada era per a adaptar-nos a l'esforç i l'ambient fora dels nostres habitatges. Per precaució, jo duia bombones d'oxigen indispensables per si es formés algun núvol tòxic. També portàvem píndoles vitamíniques i aigua en abundància.

Vam caminar fins a arribar a Monistrol de Montserrat. Van ser 2 hores de caminada a ritme més o menys suau. En arribar vam descansar i vam acabar de concretar què fariem al dia següent. També vam muntar les cabines per a dormir. El primer pas era arribar a les restes del monestir i trobar-nos amb en Crowley.

Vam llevar-nos aviat, a les 6:00 AM. Vam sortir una hora després. La pujada tot i que cansada i lenta, va ser una molt bona experiència. M'hagués agradat poder veure i sentir totes les meravelles que la pujada al cim em va donar. Si hagués nascut dos o tres segles abans potser n'hauria pogut veure algunes. Potser.

Vam arribar a les 10:23 AM. Efectivament vam trobar en Crowley. Estava preparant un encanteri. Doncs pel què es veu no mentia l'home! Sabia fer màgia negra! Ens va recomanar que descanséssim fins a mitjanit. Aleshores intentaríem vèncer el drac.

No només confiàvem en la màgia d'en Crowley. També teníem armes potents que la Mihra ens havia donat. Vam reposar la resta del dia. L'Hècate ens va fer una revisió per si l'estança fora dels habitatges ens havia afectat. Tots estàvem bé. Però en Crowley no desitjava que li fes cap comprovació. A mi i a la Mihra ja ens estava tocant molt els nassos la seva actitud. Vam agafar-lo i li vam dir "amablement" que ens expliqués tot allò que ens estava amagant. I va acceptar "encantar". Però amb una condició. Ens ho diria passada la mitjanit. Vam haver de deixar-lo fer fins aleshores.

23 d'Abril de 2473. 00:01 AM. Ens situem cadascú amb una espelma a la punta d'una estrella de 5 puntes. Esperem. 00:12 AM. La terra ha començat a tremolar. El drac es desperta.

Tot el què recorde a partir d'aleshores va passar molt ràpidament. Vam agafar les armes i vaig apuntar directament al bruixot. En Crowley va començar a parlar: "No ho entendreu mai els humans. Havia de despertar-la. Estàveu destrossant el planeta! Sóc un simple servidor. El meu nom és Aleister Crowley. En el passat vaig ser un poderós bruixot. Ella em va ressuscitar per tal de poder despertar la seva essència si alguna vegada intentàveu destruir-la definitivament. Ara he de dir-vos adéu. Sant Jordi i el Drac tindran el seu segon enfrontament. Molta sort amics." I va desfer-se en cendres.

La pregunta que tots ens fèiem ara era: De qui estava parlant? Qui és ella? La pròpia muntanya ens va respondre: "Ella sóc jo. Sóc Montserrat, la deessa que prega per la terra i els seus habitants. Us recomano que marxeu abans que arribi Sant Jordi o si no...". Massa tard Sant Jordi, la màquina de la perfecta destrucció, havia arribat, però no vèiem el drac. Ni falta que feia. El drac era la muntanya. L'essència de Montserrat. Ara hi hauria la gran batalla que jo mai presenciaria, ja que vam ser el primer objectiu de Sant Jordi. Qui vindria darrera nostre? El drac? La humanitat? La Terra? Tal i com deia el Llibre Blau, al cap de 20 primaveres va arribar la fi del món. I l'havíem provocat nosaltres.

Astèrix (Pau Puig, 4t.B)

-No, no i no! De cap de les maneres –discutia l'Àlvar Pérez, petit inversor, passejant amunt i avall pel parquet de la Borsa de Madrid.- Com vols que compri accions de Sogecable, si ara mateix estan fent front a una caiguda de beneficis brutal? La gent ja passa de veure els partits a casa seva i se'n va al bar...

El seu assessor, a l'altra banda de la línia, el replicava:

-Aquí està el negoci, home! Tota aquesta por és a curt termini! Ja veuràs com les accions pugen al menys mig punt en una setmana! T'ho asseguro. –va respondre-li l'Alfons.

-D'acord –va dir l'Àlvar.- Me'n vaig a dinar. M'ho pensaré. No és el primer cop que em falles. Millor que m'ho pensi jo.

-Va, vés. Adéu..

L'Àlvar va penjar el telèfon mòbil i va sortir de l'edifici, maletí en mà, a la recerca d'un restaurant de menú per allà prop.

Durant tot l'àpat (6'50 €, pa i postres no inclosos) no va parar de rumiar sobre el tema de les Accions. Un petit inversor com ell, no tenia prou coneixements de com funcionava la Borsa, però el que sí que sabia era que s'hi estava jugant un pilot de diners. Si comprava Accions de Sogecable era per guanyar prou diners, per pagar un deute que tenia amb el banc.

Va tornar a entrar a l'edifici de la Borsa, enmig de la constant cridòria dels corredors de borsa i inversors varis, que, juntament amb el soroll de passes tocant el parquet, podia posar dels nervis a qui fos.

L'Àlvar es va dirigir al pannel on sortia el gràfic que indicava l'evolució de l'Ibex 35 durant la jornada d'avui. Pel matí, la confiança dels inversors havia anat a la baixa, però a partir del migdia, les coses havien tornat a anar bé. El mòbil va sonar de nou.

-Què? Ja t'has decidit? –preguntava el seu assessor.

-Sí, va. Compro. Adéu. –va penjar el mòbil i va fer les gestions corresponents.

Durant la resta de la jornada, el valor s'havia anat mantenint en torn als 20'15 €. Quan la sessió va tancar, l'Àlvar va anar al seu petit apartament prop del barri de Salamanca, a descansar. Havia tingut un dia molt dur, amb totes les discussions amb el seu assessor, l'Alfons.

Va dormir durant tota la nit, i, ja pel matí, va agafar l'AVE que el portaria a Sevilla.

A mig camí, prop de les 11 del matí, el mòbil va tornar a sonar. De nou era el seu assessor:

-Què coi vols ara? –li va preguntar, de molt males maneres.

-Has vist la televisió? –va preguntar.

-És clar que no! M'acabo de llevar i ara mateix vaig cap a casa.

-A la junta extraordinària d'accionistes d'avui, a les oficines de Sogecable, els directius acaben

d'anunciar que es declaren en fallida!

-Què? No pot ser! Això no pot ser!

-I tant que pot ser! Ho acabo de veure a la Bloomberg Television.

-A quant estan les accions ara mateix?

-A menys de 2 euros. No hi tens res a fer.

Una hostessa es va parar al costat de l'Àlvar per demanar-li que fes el favor de no cridar tant. Ell ni es va immutar.

El nostre home va arribar a l'estació de Santa Justa, a Sevilla, fet pols. Es va plantar a casa, amb la seva dona i els dos fills, però no va gosar dir res.

"Em venjaré. Vaja si em venjaré..." pensava l'Àlvar. A la tarda es va posar a planejar-ho tot, i a la nit, quan la família era al llit, va procedir.

Es va vestir amb roba tota negra, per no ser tan ràpidament detectat, acompanyada de guants de làtex que utilitzava quan tenia que pintar la casa i va agafar de la cuina un ganivet dels de tallar la carn. Abans de sortir de casa, es va fumar mitja cigarreta per calmar els nervis.

Va sortir de casa seva amb el ganivet amagat sota el jersei i va anar fins a casa del seu assessor borsari, a un luxós bloc de pisos dels afores de la ciutat. El portal estava obert, així que va entrar cap a l'edifici i va picar al timbre.

L'Alfons el va obrir. Anava vestit únicament amb un barnús i un exemplar del diari "Cinco Días" estava sobre el sofà.

-Hola, Àlvar. Com que véns per aquí?

Sense dir res, l'Àlvar li va clavar el ganivet a l'estómac. A l'Alfons només li va donar temps a fer un gemec i després va caure al terra.

L'Àlvar va agafar el cos sense vida del seu assessor i va tancar la porta de l'apartament. Va sortir de l'edifici i es va assegurar de que ningú el veiés, fins que va arribar a barana que impedia que la gent caigués al riu Guadalquivir.

Sense pensar-ho dues vegades, va llençar el cadàver i el ganivet al riu, juntament amb els guants; el dret, tacat de sang. Era el crim perfecte. Quan va arribar a casa, es va ficar al llit, i la seva dona el va preguntar:

-Què feies que has tardat tant?

-Res, m'estava prenent l'últim Martini, al sofà.

Semblava increïble que un home fet i dret com l'Àlvar hagués fet aquesta acció només per venjar-se de que al dia següent l'embargarien el pis. Però ho va fer. I l'home va dormir amb la consciència tranquil·la durant tota la nit.

Fi

Setup. exe. (Daniel Alarcón. 3r.B)

Maldito 11M

Me gustaría contaros mi historia que acaba trágicamente con el corazón de mucha gente, dejándolo roto, frío y sin sentimiento alguno. Es posible que mi historia sea un claro ejemplo de mi sentimiento hacia la persona a la que más he amado, amé y amaré siempre; como también es un claro ejemplo de la situación extrema de pánico y preocupación que vivieron compañeros y gente desconocida que nos identificábamos entre nosotros.

Era viernes, y unos amigos me llamaron para quedar a cenar dentro de dos días. Me querían presentar a una persona que para ellos era un amigo especial. No estaba comprometida con nadie, pero al final cedí. Yo vivía en Madrid, en un piso cercano a la estación de metro. Pequeño, pero acogedor.

Quedamos a las cinco y media en un bar, para tomar algo y cenar. La cena transcurrió tranquila y fenomenal. El chico que me presentaron era muy simpático y agradable, y creo que él también pensó lo mismo sobre mí. En esa misma noche nos intercambiamos los números de teléfono.

Durante semanas estuvimos como adolescentes enviándonos mensajes al móvil e intentando hacernos eco de nuestro sentimiento hacia nosotros dos.

Al mes, aproximadamente, él me pidió si quería ser su novia y le conteste con un “sí” grande y sincero. Para mí, cada día que estaba con él, era siempre San Valentín. Algunas veces, cuando estaba en mi despacho, me llegaba un ramo de rosas y un poema demostrando su amor hacia mí. Me encantaba todo eso, que me lo demostrara delante de todo el mundo y dar celos a las compañeras de trabajo solteras con ese precioso ramo de rosas, que para mí era como un trofeo ganado. Esto lo hacía en parte por el placer de saborear la venganza, ya que durante 5 años que llevaba en ese antro de trabajo, me “intentaron” dar celos porque nunca había tenido pareja estable; pero yo sabía que eso me dolía, aunque me mintiera a mí misma una y otra vez. Fueron muchos días así, con esa ironía e indirectas crueles que sólo me obligaban a romper a llorar por hacerme sentir tan desgraciada por una tontería como era el amor. Pero eso era el pasado y ahora tenía una pareja estable que me hacía feliz y lo amaba muchísimo.

Con Álvaro, mi novio, estuve mucho tiempo junto a él, y aún recuerdo nuestro primer aniversario de novios, cuando llegué por la tarde a mi piso de Madrid y me encontré todo el piso repleto de rosas azules.

No fue hasta unos meses después cuando decidimos irnos a vivir los dos juntos a mi piso. Él tuvo que cambiar de trabajo, ya que cambió de vivienda. Semanas después me pidió la mano, y aún lo recuerdo como si hubiera sido ayer. Fue una boda muy bonita y familiar, aunque no pudimos invitar muchas personas.

Durante unos días estuvimos enfadados por mis cambios de humor tan bruscos, pero alguna explicación tendría y algo me decía que una noticia llegaría a casa. Al volver a casa iba muy orgullosa y a la vez con miedo, porque no sabía como iba a reaccionar ante la noticia que llevaba.

Llegué a casa y corriendo me vino a recibir con un fuerte abrazo y susurrándome en el oído “nunca volveré a enfadarme por tonterías, ¡me puedes chillar tanto como quieras! pero por favor no te vayas” Lo tranquilicé y le expliqué que sólo había ido al médico, porque vomitaba constantemente y era porque estaba de cuatro semanas. Él me abrazó y al día siguiente ya estuvo haciendo hueco para la habitación del que sería nuestro hijo/a, la distribución de los muebles, ropa... Se le veía muy ilusionado e incluso me ayudaba en las tareas del hogar (aprendió muchas cosas).

Sin duda, éramos una pareja enamorada, llena de ilusiones y alegrías. Pero todo eso ya acabó. Ese fatídico día, el 11 de Marzo, él salió de casa hacia el trabajo sin despertarme, dándome un beso de despedida. El coche estaba estropeado, y tuvo que coger el tren de las 7:15. Al rato de irse, me levanté y miré el reloj; eran las 7:28. Yo como cada día, me dispuse a hacer las tareas del hogar.

De repente escuché un ensordecedor estruendo que acabó por tirarme al suelo con una manta de cristales sobre mí. Me quedé un rato tirada en el suelo y abracé mi barriga, rezando que no le hubiera pasado nada a mi hijo.

Me arrastré por el suelo haciéndome arañazos en los brazos y piernas. Llegué al balcón y me alcé. ¡No me lo podía creer! Lo que antes era el tren, era ahora un amasijo de hierros quemados y en algunos casos ensangrentados. Un flechazo atravesó mi cabeza cuando me acordé que Álvaro iba allí, en ese mismo tren. Entré corriendo dentro de casa con los nervios rondando por mi cuerpo. Cogí el móvil y lo llamé. No me lo cogía. Probé otra vez y otra pero seguía sin cogerlo. No podía dejar de mentirme una y otra vez para tranquilizarme, pero yo sabía que algo pasaba. Durante toda la mañana me dediqué a llamar a los hospitales para preguntar por él.

No fue hasta pasadas las 15:30 cuando me llamaron de un hospital que habían llevado a Álvaro a la unidad de cuidados intensivos.

Me puse el abrigo encima del pijama y me dispuse a coger un taxi. Me llevó tan rápido como pudo y no me cobró nada. Le di las gracias y me sumergí en el mar de personas que obstaculizaban el paso. Conseguí llegar hasta el mostrador y preguntar por Álvaro. Me dijeron la planta y puerta. Subí, lo busqué y lo vi a través de una ventana de cristal. Estaba en coma profundo. Tenía toda la cara demacrada y le habían amputado las piernas y una mano.

Estuve en el hospital durante dos días. Ese mismo día, una amiga que era enfermera y trabajaba ahí, me llevó para casa para que pudiese dormir en una cama decente, y más estando embarazada. Yo no me quería ir, porque no lo quería dejar solo, no estaría tranquila. Me quedé en vela toda la noche cuando sonó el teléfono. Me dio un mal presentimiento pero lo cogí. ¡No me lo podía creer! Había muerto. Su corazón no dio más de sí y se fue, sin despedirse de mí. Me puse más nerviosa y me comenzaron a venir sofocos de calor. Notaba el corazón exaltado y muy descontrolado. Decidí coger la foto de Álvaro y abrazarla con todas mis fuerzas. Me dormí hasta no poder despertar. Aunque ahora esté junto a él y mi hijo en la vida eterna y en el mundo perfecto.

Si pensamos en las demás personas o familiares de las víctimas del terrorismo, veremos el estupor de heridas que nunca terminarán de cerrar.

Lo es todo

Surgió una mañana de Abril,
mientras mi compañero y yo hablábamos,
mi imaginación empezó a circular
por las venas de mi cuerpo
y mis manos escribieron solas.

Y me preguntaba...
¿Qué es poesía?
¿El dulce danzar de las hojas y el pincel?
¡¡¡No es tan solo eso!!!
La poesía es más,
más que la tinta que mancha el papel.

Podría haber poesía sin manos que escribieran,
porque ella es hoja en blanco.
Podría haber poesía sin palabras pronunciadas,
porque ella es silencio.

Y me preguntaba...
¿Qué es poesía?
¿El inicio o el fin
en el mar de mis palabras?
Mis letras marcadas en un papel,
un papel que no importa nada.

Porque ella es sueño, vida y muerte.
Porque ella es verdad y falsedad.
Porque ella es furia, es fuego, agua,
oscuridad...

La noche y su luz
buscando refugio.
El canto y su silencio
hablando callados.
La soledad y su compañía
juntas en la inmensidad.

El bailar de las olas con la mar.
El susurro de la brisa una mañana de primavera.
El aroma de las calles un día de lluvia.
Las estrellas pegadas en el oscuro manto del cielo.

Y volvía a preguntarme...
¿Qué es poesía?
Ella lo es todo,
sin embargo, no la hallo.

Júnior (Núria Serra, 2n Batx.)

Los ojos que no ven, miran mejor

Huyendo del frío, en aquella sucia gasolinera, una mujer alta y morena o rubia, no lo sé, me dijo que el domingo es el peor día para vivir y viajar en soledad. Yo la creí y me invitó a un café.

Me preguntó mi nombre y yo, sin saber qué adelantaba sabiéndolo, me fui al baño.

El fuerte olor a lejía me hizo despertar de veras. En el espejo sólo vi una cara cansada y descubrí que en la camisa me faltaba un botón. No recordaba nada ni me recordaba a mí mismo.

Cuando la vi de nuevo, me esperaba en la puerta. Ya había pagado y al salir la lluvia me recordó que tenía frío, sólo que tenía frío. Ella me preguntó si iba a algún lugar.

Mientras contaba los lunares de sus manos aferradas ahora al volante, decía que de vez en cuando hay criminales que saben más de amor y complicidad que muchos amantes y que la vida no siempre fantasea tanto como la ilusión de cuando se es niño.

De mil palabras más de amor y odio comprendí que su vida no era fácil y a la vez, intentaba recordar algo de aquel domingo que ya anochece.

Empezó a llover y llegamos a un pueblo pequeño de casas de piedra y puentes de madera, casi de cuento, y me invitó a entrar a un caserón lleno de polvo propiedad de los padres de quien me había llevado hasta allí.

Después de ver más habitaciones de las que dedos tienen mis manos, cenamos casi en silencio con un brasero y una bombilla, y en el postre sentía que debía irme a dormir a algún otro lugar pero ella insistió que con tantas camas vacías como había podía quedarme allí, aunque una sola cama fue suficiente para los dos.

Tomando café, aun con brasero y la lluvia incluidos, era lunes y salí a pasear preocupado por mi mala memoria mientras ella dormía.

Cuando despertó quería vivir una vida completamente nueva y no un sueño de pocas horas.

Después de besarme arrancó el coche y, mientras esta vez yo la besaba el cuello, vi la gasolinera y tuvo el antojo de decirme que fuera con ella y tras dos caricias me convenció.

Poco duraron estas palabras cuando la enfermera cosió, en este lugar de locos, el botón de mi camisa. Pero, aunque aún no sabemos nuestros nombres, ella muy esporádicamente pregunta por el interno veintitrés.

Manolito (Enric Hidalgo I r Batx.)

Escapada a El Baell

Fugint dels embussos i la contaminació de la grisa i freda ciutat em dirigeixo a El Baell, un poblet proper a Ribes de Freser i a la Vall de Núria.

Vaig a l'hotel de sempre, un hotelet petit i acollidor, perfecte per aïllar-se de la vida urbana, que t'obliga a anar a marxes forçades per fer-ho tot. Recordo la primera vegada que hi vaig anar, que va ser per casualitat: m'havia perdut en agafar un camí equivocat i, en arribar-hi, em va enamorar el paisatge i m'hi vaig quedar. Des de llavors m'hi escapo sempre que puc.

Des de l'habitació puc contemplar el Taga, un pic de 2.035 metres d'alçada –que ara està nevat– i tot el conjunt muntanyós que s'estén al seu voltant. És la millor habitació que he tingut mai. De tota manera surto a fora, on podré respirar l'aire fresc i pur dels llocs que la urbanitat encara no ha contaminat.

Asseguda en una roca faig algunes fotografies al meu voltant esperant que després, altre cop a casa, em donin una mica d'aire quan m'ofegui l'espessor de la ciutat.

Decideixo passar la tarda passejant per camins solitaris i tranquils, per fondre'm amb la natura i recuperar la pau i la tranquil·litat que m'ha anat prenent la vida a la ciutat.

Observo les muntanyes, immenses i inacabables. El meu objectiu ha captat la imatge perfecta: a dreta i esquerra dues muntanyes amb el cim nevat i, entre elles, un seguit de serralades –que es perden en l'horitzó–, que van del to gris fosc al blau marí, depenent de la posició que prengui el Sol.

Aviat comença a fer fred i entro dins l'hotel, en una saleta de fusta amb una llar de foc circular situada al bell mig, que la fa més acollidora. Aquí segueixo embriagada amb el pensament posat en la bellesa de les muntanyes fins l'hora de sopar.

Havent sopat, m'abrigo bé i surto a fer una passejada a la llum de la Lluna. Aquí no hi ha fanals a tot arreu, sinó només a la carretera, per il·luminar-la als cotxes. Agafo un camí fosc i aprofito per mirar enlaire, a veure si puc contemplar alguna estrella.

Aquest simple gest m'ha deixat marejada en observar un cel infinitament estrellat, immens, preciós. No tinc paraules. Els milions i milions de puntets brillants que puc contemplar han esborrat qualsevol indici de naturalesa terrestre que fins ara percebia al meu voltant i m'han transportat a una dimensió desconeguda.

Com és possible que existeixi aquest univers tan desmesuradament gran? Resulta increïble pensar que ell ha vist el naixement de la terra i l'evolució de tots els seus éssers, i que possiblement també en veurà el final.

Els filòsofs de l'antiga Grècia l'anomenaven el *món celest*, i deien que en ell els moviments eren perfectes i circulars, al contrari de la Terra, on eren imperfectes. Ara puc entendre'ls. És possible creure que allà dalt tot és perfecte fent-hi només una simple mirada. La Terra, en canvi, resulta imperfecta, simple i poca cosa al seu costat.

Em sento petita quan penso que la meua vida resulta quasi insignificant davant la vida interminable de les estrelles, però per altra banda crec que és meravellós poder viure en aquest univers per adonar-me que, senzillament, n'he pogut formar part.

Segueixo passejant i la llum de la Lluna és l'única que m'il·lumina el camí. No hi ha ningú i tot és ben fosc, però no tinc por; en aquest poblet res em pot fer mal. Darrere les cantonades només hi ha carrers solitaris o cases amb les finestres il·luminades. No hi ha perill enlloc.

I estic sola, però no m'hi sento: les estrelles i la lluna, les muntanyes i les valls, les cases i els carrers m'acompanyen en la meua passejada, i aquesta pau omple cada racó del meu cos.

No queda lloc per preocupacions, presses i compromisos ineludibles, per a pensar en el dilluns, quan torni a començar la rutina de cada setmana. Ara només resta espai per la pau, la serenitat i la tranquil·litat que ofereix el paisatge fosc de la nit en plena naturalesa, per aïllar-me de l'inevitable, del que tornarà quan sigui a casa.

Demà me'n torno a casa; ja s'acaba el cap de setmana. Però no em preocupo, perquè sé que tornaré aquí el proper dissabte, i tots els que segueixen, perquè l'aire de muntanya em faci reviure després d'una setmana atrafegada i extremadament ràpida a la ciutat.

El Diable (Silvia Bernaus 2n. Batx.)

Viatge a Amèrica

El primer dia d'un llarg viatge

Podria explicar moltes coses, però només tinc unes insignificants línies per a poder resumir l'enorme viatge que vaig fer aquest estiu amb la meua família al cor d'Amèrica. Per aquesta raó només explicaré el primer llarg dia d'una llarga aventura. Tot hi això, puc assegurar que aquesta història no quedarà resumida en aquestes paraules, si en tinc l'oportunitat, faré que aquestes aventures recorrin mig món convertides en un llibre real.

Tot comença un matí d'estiu... Em recordo gravant les primeres de les tantes imatges que vaig arribar a enregistrar... Estàvem carregant les maletes, amb el pensament al cap de quantes coses ens estàvem deixant a casa que ens farien tanta falta quan ja no tinguéssim temps de tornar enrera a buscar-les. Quan vam arribar a l'aeroport acompanyats de mitja família, amb prou feines vaig tenir temps de gravar quatre imatges més. Pel nostre cap només fluïa l'emoció i les ganes de marxar que també feien al mateix temps preguntar-nos com aniria tot.

Mirava enrere i veia cares emocionades contemplant com els nostres cosos desapareixien en la llunyania del passadís... Mirava endavant i veia cares intentant ocultar la por i l'ansietat que els produïen les ganes de ser allà.

Ja no es podia tornar enrere, la família Serra i Puig havia agafat l'avió que els duria al principi d'una llarga història inoblidable.

Vam arribar a terra americana aquella mateixa tarda; era una tarda grisosa. S'hi apreciava un ambient totalment diferent, difícil d'explicar. Una olor peculiar acompanyava el poc vent que passava entre els edificis de l'aeroport. Un home de l'agència de viatges ens esperava al final del passadís que vam recorre després de baixar de l'avió, aguantava un cartell amb el nostre cognom apuntat, igual que en una pel·lícula totalment americana. Va ser la primera sensació agradable de tantes d'altres que vaig arribar a tenir en aquell enorme país.

Haviem d'esperar unes altres dues famílies que també venien amb el nostre mateix avió i vaig decidir agafar-me un moment de tranquil·litat per a poder contemplar la imatge que m'oferia aquell món. Sola vaig poder reflexionar i vaig començar a fer-me a la idea de que estava trepitjant Amèrica i que em quedava un mes per endavant per passar íntegrament amb la meua família. No sabia si acabar-m'ho de creure, però era totalment cert que hi era. Vaig observar la gent, els cotxes, els autobusos, les estructures, la immensitat de taxis que poblaven els carrers... i vaig començar a escoltar l'idioma peculiar americà, intentant afegir-me mentalment a algunes de les converses. Dificilment vaig captar alguna paraula, però va ser el meu primer contacte amb persones realment americanes.

Quan finalment van aparèixer les famílies que faltaven, l'home de l'agència ens va conduir fins els respectius hotels. Curiosament una d'elles eren un matrimoni madrileny que celebraven la seva Lluna de Mel i que s'allotjarien en el nostre mateix hotel.

Va ser molt emocionant la nostra entrada a New York, gairebé de nit, amb la primera imatge de l'"skyline" il·luminada. Aquells edificis enormes perfilaven el cel fosc d'una ciutat impressionant, i nosaltres, bocabadats, no sabíem en quin punt fixar la vista.

Vam arribar a l'hotel i va ser impactant la primera vista que vam tenir: dues enormes banderes penjaven del segon pis d'aquell meravellós hotel que es trobava a la "Lexington Aveniu". El més impressionant de tot no era l'enormitat de les banderes, sinó el fet de que aquelles banderes eren la senyera catalana i la bandera del Barça!! Qui s'ho podia creure?? Érem realment en plena ciutat americana o somiàvem?

No vàrem descobrir el perquè d'aquelles banderes; vam pensar en la possibilitat de que el Barça estigués allotjat en aquell mateix hotel, ja que per aquelles èpoques eren jugant pels voltants de New York... però no va haver-hi sort.

Tots estàvem esgotats; el canvi d'horari ens havia deixat a tots una mica trasbalsats. El meu germà i jo, vam ser els que millor ens el vam agafar.

Encara no havia tingut cap baralla amb l'Oriol des que havíem sortit de Barcelona, i ho podeu trobar insòlit, ja que un viatge amb aquestes condicions crea molta tensió, i el meu germà i jo som bastant propensos a les picabaralles juvenils. Semblés estrany o no, desitjava que aquella calma perdurés per la resta del viatge. Desgraciadament no va ser així.

El dia s'acabava. Tocaven les 9 del vespre i encara no havíem sopat. Pot semblar una hora ben normal per sopar, però no ho era tenint en compte que a Catalunya eren les 3 de la matinada!!

Vam decidir anar a fer un tomb per la ciutat, per començar a ambientar-nos i vam sortir de l'hotel sense la iaia Lola que preferia anar-se'n a dormir aviat, ja que sabia que l'endemà li esperaria un dia fantàstic per donar voltes per aquella ciutat.

Plovia lleument, però jo ho seguia gravant tot. Arrossegàvem un fort cansament que se'ns reflectia a les cares, però que no ens impedia continuar. Vam observar els enormes carrers de la ciutat: els semàfors americans penjats amb cables, les típiques carretes dels "hot-dog", la il·luminació de cada edifici, les persones, cadascuna amb les seves preocupacions, però sempre amb la pressa de la típica persona ocupada, que corre per no fer tard a la feina o per arribar a temps a sopar amb la família... Observaves i se't gravava a la memòria el mínim detall...

No sabíem què ni on sopàriem, però no deixàvem de donar voltes. Finalment el cansament es va aclaparar dels nostres cossos, sense permetre'ns decidir què volien fer els nostres caps. Arribant a l'hotel vam descobrir una pizzeria i hi vam entrar sense pensar-ho gens. En ella vaig començar a utilitzar les primeres paraules angleses, tot i això vam tenir sort que hi havia un noi que entenia el castellà i amb ell ens vam entendre millor. Havent sopat (per cert, unes pizzes la mar de bones), vam pagar amb dòlars i no vam deixar de caminar fins arribar a l'hotel.

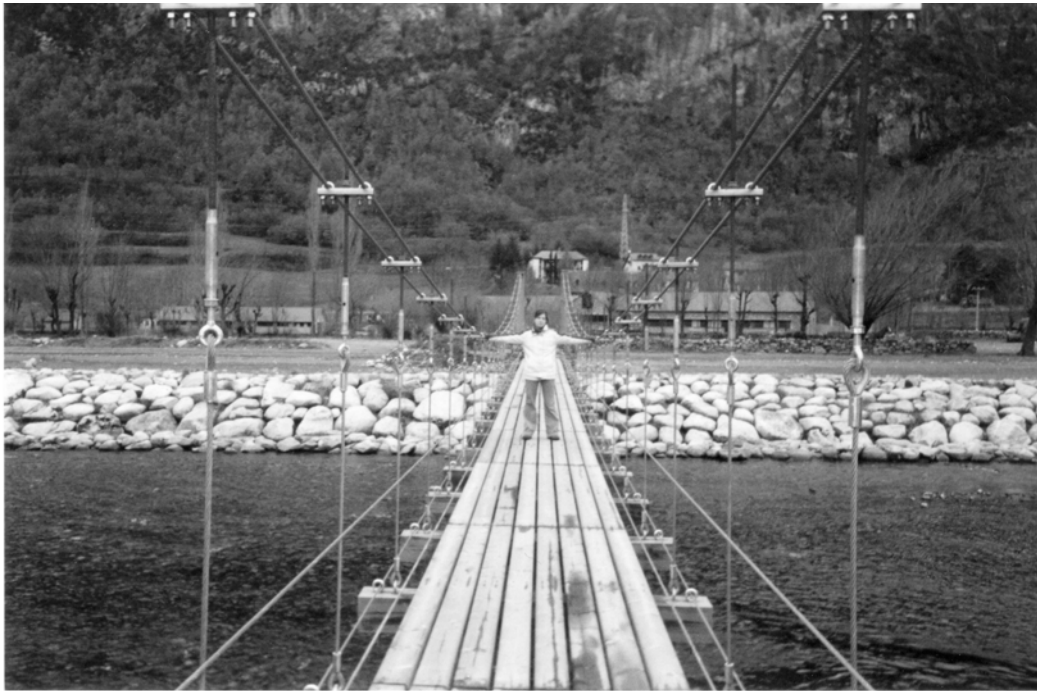
n cop a l'hotel l'Oriol va anar-se'n a dormir amb la iaia i jo amb els meus pares. L'organització de les habitacions l'havia aconseguit jo a base de plors de nena de cinc anys, ja que en un principi havia de dormir a la mateixa habitació que el meu germà i al mateix llit que la meua àvia i no em feia gens ni mica de gràcia. No m'agrada dormir amb companyia, i finalment vaig aconseguir no dormir-hi, com una nena consentida.

Després de tantes historietes, ja només em queda explicar el final del llarg dia.

La meua mare es va estirar al llit després de posar-se el pijama i va adormir-se sense ni posar-s'hi dins. Jo encara vaig tenir forces per engegar la televisió i per a xafardejar quin tipus de programes veïen els nord-americans. El meu pare fins hi tot es va dutxar. Quan se'n va anar a dormir encara vam poder riure una estona. Anava tant cansat que quan es va voler rentar les dents, en lloc d'agafar la pasta de dents, va agafar el Proskin, més vulgarment anomenat per a nosaltres: "la crema pel cul"!!! Vaig riure molt sense parar. Va passar-se dies traient "la crema del cul" del raspall de dents, però va ser una anècdota de la qual no em podia estar d'explicar.

I així va acabar el primer i llarg dia del nostre viatge a Amèrica, entre rialles i cansament, però feliços de ser on érem.

Júniur (Núria Serra 2n. Batx.)

Sílvia
Bernaus Pladevall
2n de Batxillerat

Rectes perdent-se en el punt de fuga

Notícies:

Proves Cangur'2004

En Pau Puig, alumne de 4t. d'ESO, va guanyar un premi en les Proves Cangur'2004. En aquestes proves de Matemàtiques hi participen cada any alumnes de 2n. cicle d'ESO i Batxillerat de tota Catalunya. En Pau va quedar 15è de Catalu-

Treball de recerca

L'alumna de 2n. de Batxillerat, Núria Serra Puig, va quedar finalista en l'última edició, la cinquena, dels Premis de recerca Miquel Segura, convocats per l'Ajuntament de Rubí.

El treball de recerca de la Núria porta per títol "El moviment retrògrad" i ha estat tutoritzat pel professor Albert Ibáñez.

El lliurament de premis va tenir lloc el 23 d'abril al Castell-Ecomuseu Urbà. La Núria va rebre un diploma i 100 euros. Enhorabona.

Yolanda Feligreras.Directora.

Les obres del nou Institut

L'última visita a l'obra van trobar molts canvis en els espais interiors:

- Estan treballant en els lavabos generals i dutxes dels vestidors.
- Estan instal·lant la cabina de l'ascensor.
- Les instal·lacions elèctriques estan molt avançades.
- La xarxa per la connexió a Internet també està instal·lada a les aules. Manca, no obstant, la col·locació del quadre de distribució i el servidor.
- També estan preparades les piques dels laboratoris.
- Ja han començat a posar les portes.
- Ja es veu el tipus de finestra mitjançant un

model situat en una de les aules.

- El pati i les pistes esportives estan aplanades a l'espera de ficar la base de formigó.
 - El poliesportiu ja està tancat i s'estan instal·lant els focus i la megafonia.
 - Estan obrint la segona entrada al centre per la banda del bosc de Ca n'Oriol i l'Avinguda de l'Estatut.
- Els encarregats de l'obra asseguren que el centre estarà enllestit al mes d'Octubre per començar a portar l'equipament.

Albert Ibáñez.

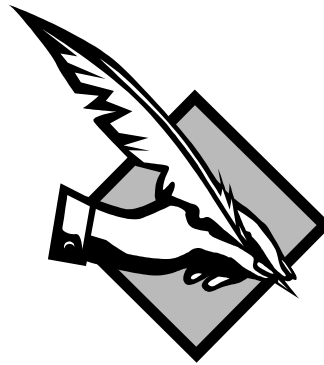
OBRA DE TEATRE

ELLES I ELLS

Sinopsi: AMOR, odi, engany, afecte, perfecte, AMOR, passió, compassió, sexe, sentiment, erotisme, gelosia, AMOR, comunicació, interès, guerra, AMOR, fusió, confusió, esperança, AMOR, problemes, sensualitat, recordar, oblidar, atzar, destí, AMOR, separació, sorpresa, fidelitat, AMOR, tendresa, amistat, amenaça, AMOR, infinit, AMOR, immortal, AMOR, etern, AMOR, per sempre més, mai més.

ACTORS I ACTRIUS:

Víctor Morató	Sílvia Álvarez	Sandra Pérez
Aura Turu	Mireia Albareda	
Núria Serra	Pau Puig	
Aina Turu	Noemí Enrique	
Montse Miguel	Soledad Rionda	
Ricard Checa	Jonathan Sánchez	

Directora: CARME GONZÁLEZ

Aquest any l'obra de teatre, que va representar el nostre grup de teatre, estava composta per diferents escenes que representaven l'evolució de la parella.

Es veu reflectida en cada escena una fase de la vida en parella, des de que es coneixen fins que s'odien.

Entremig hi ha trossos còmics, com la comparació de l'evolució de parella amb la faula de la cigala i la formiga.

L'obra va tenir un gran èxit i la gent va quedar molt contenta, igual que els actors!!!

Esperem que el curs vinent, l'obra que representem surti igual o millor encara!!!

Aura Turu 2n. A

Esports

Activitats esportives extraescolars

Atletisme

Hem participat als CROS de: St Cugat, Terrassa, 2 realitzats a Rubí.

També en 2 jornades de proves a pistes d'Atletisme, a Can Rosés.

La participació mitja d'atletes ha estat d'uns 30 per activitat, essent els alumnes de 1r i 2n d'ESO, els més participatius.

Futbol sala

L'equip Juvenil Masculí, ha participat en la lliga comarcal, essent la seva posició la 5a plaça, d'un total de 12 equips de St . Cugat, Rubí i Terrassa.

Han estat convidats a jugar un torneig amb l'escola del Carme de Terrassa .

A finals de maig es celebrarà a can Rosés la cloenda dels Jocs Escolars, on tots els alumnes participants gaudiran d'unes activitats lúdiques durant tot un matí de dissabte.

El 3r trimestre han començat els entrenaments de l'equip de **futbol sala infantil**

Campionat de bitlles catalanes

Dins el Crèdit Variable d' Educació Física de Jocs Populars i Esports Tradicionals s'ha practicat en Bitlles Catalanes.

Els alumnes que van tenir millors resultats es van inscriure al Campionat Comarcal.

Patricia Pardo va quedar campiona de la categoria Cadet, classificant-se per a jugar la final de Catalunya a Ivars d'Urgell el passat dia 22 de maig. En aquesta darrera prova, la més important, aconseguí la quarta posició.

Maria Margarit
Professora d'Ed.Física.

EL BIKE TRIAL

El Bike trial és un esport que va néixer de la mà de Pere Pi que modificava les bicicletes del seu fill per imitar les motos de trial. Mica en mica va anar perfeccionant-se més i al veure el bon resultat va formar una marca anomenada Monty i la va començar a comercialitzar per tot el món. És van fer les primeres competicions i es va formar una federació.

Les bicicletes

Hi ha dos tipus de bicicleta, la de 20 polsades i la de les 26". Això fa referència al diàmetre de la roda. La més recomanable per iniciar-se és la de 20 polsades, encara que hi ha corredors d'èxit que la utilitzen. La grandària de les rodes de 26" és com la de les bicicletes convencionals.

En què consisteix el Bike trial?

El Bike trial és molt similar a les motos de trial: Les competicions estan formades de diferents zones. En cada zona es penalitza amb un punt posar el peu a terra fins arribar als cinc punts que s'ha d'abandonar la zona. Recolzant la mà o el cos penalitza cinc punts. S'han de fer totes les zones, i al final del campionat guanya qui fa menys punts.

Voleu aprendre aquest esport?

A Catalunya hi ha 2 escoles de trial amb bicicleta:

-Martorelles: Ubicada al costat de Mollet en un petit poble, on hi ha un professor anomenat Mathias.

- I TS Bike: A Calldetenes, al costat de Vic.

Si voleu saber més coses sobre el trial i aquesta escola visiteu:

-www.biketrial-spain.com

-www.tsbike.com

-www.koxx.fr

Víctor Morató 4t B
Sergi Saura 4t A

El racó dels pares

L'AMPA, qui som ?

L'Associació de Mares i Pares d'Alumnes (AMPA) és l'entitat que agrupa al col·lectiu de pares dels alumnes de l'institut.

Els principals objectius de l'Associació són:

- Impulsar les iniciatives i propostes del col·lectiu per tal d'organitzar activitats extraescolars per als alumnes.
- Col·laborar en les activitats que s'organitzen des del propi Institut.
- Ajudar econòmicament a millorar l'equipament del centre per a una millor qualitat en l'ensenyament.
- Recollir les inquietuds dels pares i mirar de solucionar els problemes que hi puguin haver a través d'un contacte permanent amb l'equip directiu de l'institut.

Les reunions de la junta de l'Ampa es fan el primer dijous de cada mes a les 18,30 hores al mateix institut i són obertes a la participació de tothom.

Activitats curs 2003-2004

- .Taller de Teatre.
- . 2 equips de futbol sala.
- . Curset d'informàtica.
- . Participació en el carnestoltes i la festa de Sant Jordi.
- . Col·laboració en la cavalcada de Reis.
- . Col·laboració amb la revista de l'institut.
- . Preparació del servei de menjador per al curs 2004-2005 (Al nou Institut)

COM MÉS MARES I PARES HI COL·LABOREM, MÉS COSES ES PODEN FER !!!

AMPA IES BULLIDOR

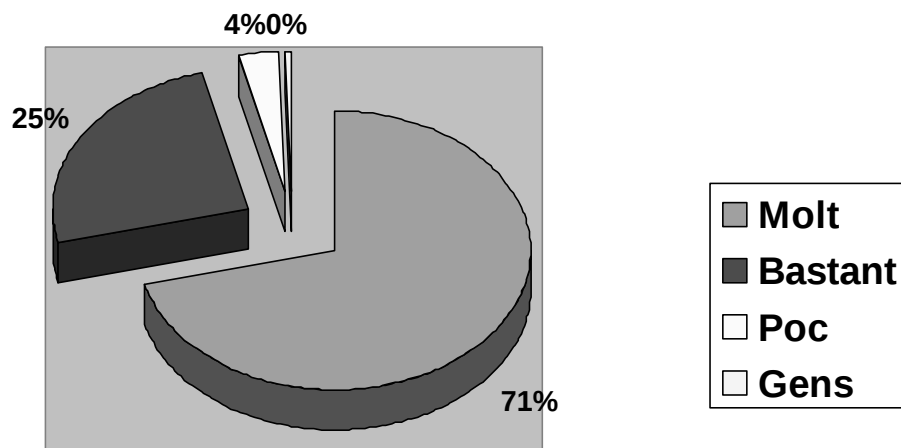
Enquestes

Valoració de la revista de l'Institut

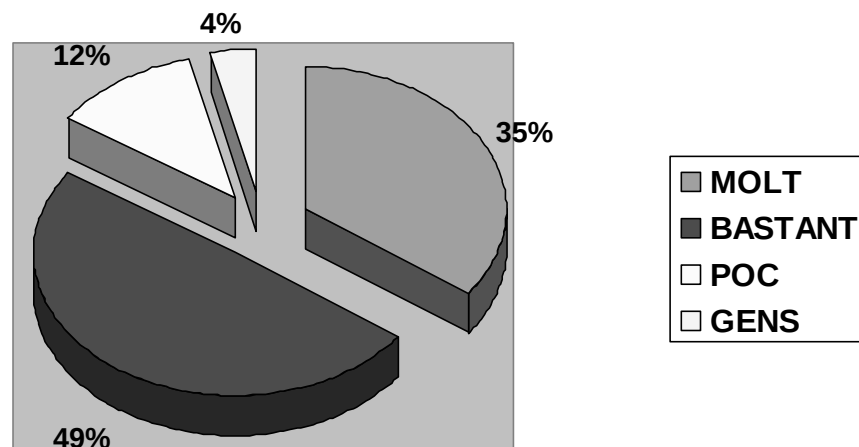
En primer lloc us volem agrair la vostra col·laboració en aquest apartat. Tot seguit us passem els resultats obtinguts entre tots els membres de l'Institut.

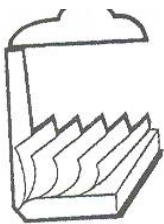
Enquestats: **226**

Creus que és bo que l' Institut tingui una revista?

T'ha agradat l'últim número de la revista, de "El racó Bullidor?"

Elecció del nom del nou Institut de Rubí

Ens agradaria saber quin nom ha de portar el nou IES que properament tindrem a Rubí.

Per això us proposem els següents noms recollits de les propostes que ha fet l'alumnat, el professorat, el personal no docent i altres membres del comunitat educativa.

Poseu una creu al costat del nom que us agradi. Solament es pot escollir un nom.

1. IES Maria Aurèlia Capmany ☐

Escriptora morta l'any 1991 i que va tenir una incidència rellevant en diferents àmbits i per damunt de tot en el manteniment, defensa i divulgació de la llengua catalana. Va treballar a l'àmbit de l'ensenyament, del teatre, de la literatura i de la política. El seu avi patern va néixer a Rubí i va marxar a Barcelona per motius laborals.

2. IES Josefina Castellví ☐

Porta 40 anys de treballs científics com biòloga i oceanògrafa. Amb quatre catalans més va instal·lar el primer campament d'investigació al continent antàrtic. És professora d'investigació del CSIC. Pels mèrits acumulats en aquests anys va rebre l'any passat la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

3. IES Margarita Salas ☐

Va néixer a Asturias l'any 1938. És biòloga molecular. La seva tasca investigadora s'ha plasmat en més de 200 estudis i publicacions. Ha estat guanyadora de diversos premis d'investigació internacional. És l'única dona científica membre de la RAE des de l'any passat. És una persona compromesa amb la seva professió que lluita per l'espai de la dona en qualsevol àmbit professional i social.

4. IES de la Pau ☐

Els alumnes influenciats i sensibilitzats per la situació internacional dels últims mesos en relació a les guerres i el terrorisme creuen que aquest nom expressa la voluntat de molta gent d'aconseguir un món en pau.

5. IES l'Estatut ☐

Aquest nom es pot relacionar tant al lloc on està situat l'IES, l'Avinguda de l'Estatut, com a l'Estatut d'Autonomia català del qual pren nom l'avinguda.

6. IES Torrent dels Alous ☐

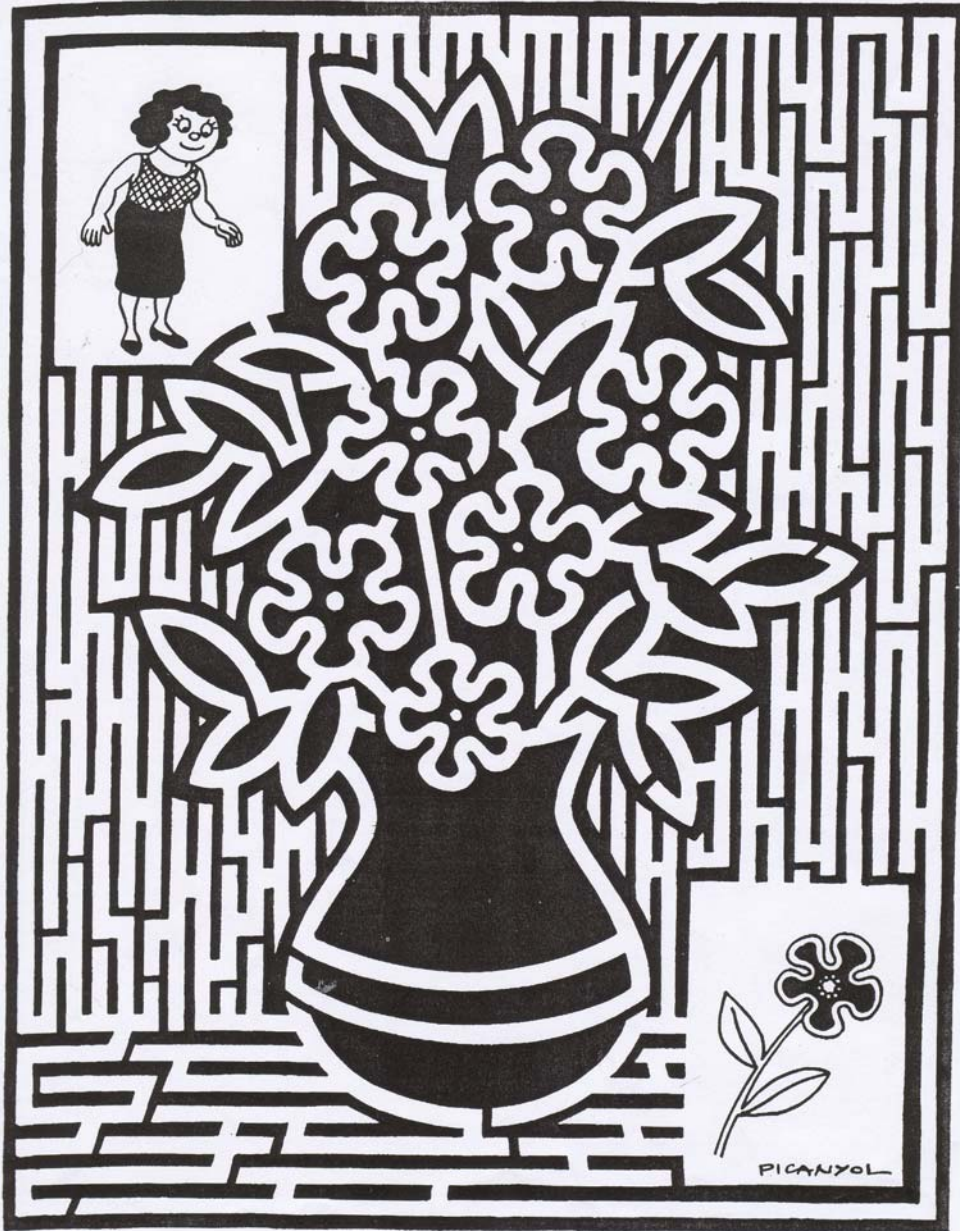
El torrent dels Alous és el límit històric del terme municipal de Rubí per l'Est. És afluent directe de la riera i circula prop de Ca n'Oriol on es troba el nou institut. També existeix la bassa dels Alous. És per tant un topònim força freqüent entre la població de Rubí.

Gràcies pel vostre interès i col·laboració.

Comissió del nom pel nou centre
Rubí, abril de 2004

Nota: Malgrat que a tots ens agradaria saber a hores d'ara com es dirà el nou institut, haurem d'esperar una mica. El resultat de les votacions l'ha de supervisar una comissió, la valoració de la qual s'ha de fer arribar a l'Ajuntament, aquest, una vegada reunit, dona el vistiplau i envia les conclusions a la Delegació que és l'encarregada de fer públic el nom del nou centre. Ja veieu que amb les coses de palau val més asseure's!!!

Per on passarà la Maria per recollir la flor que ha caigut del gerro?

P
A
S
S
a
m
e
s
p
s

Passatemps:

Aquestes rodamons s'han estat passant el llibre *Príncep i capitàire* de Mark Twain. Cadascun d'ells l'ha tingut una sola vegada. En quin ordre se l'han anat passant? Com es diu cada rodamón?

1 A mi me'l va donar l'Eloi i jo el vaig donar a en Camil.

2 A mi me'l va donar en Josep i jo el vaig donar a en Víctor.

3 A mi me'l va donar en Camil i jo el vaig donar a l'Enric.

4 A mi me'l va donar en Mateu i jo el vaig donar a en Silvestre.

5 A mi me'l va donar en Joan i jo el vaig donar a en Roc.

6 A mi me'l va donar en Roc i jo el vaig donar a l'Ovidi.

7 A mi me'l va donar en Silvestre.

8 A mi me'l va donar l'Enric i jo el vaig donar a en Mateu.

9 Jo el vaig donar a l'Eloi.

10 A mi me'l va donar l'Ovidi i jo el vaig donar a en Josep.

11 A mi me'l va donar en Josep.

PICANYOL

PER FI ELS PIRATES DEL CAPITÀ FOC DE LLAMP HAN TROBAT EL TRESOR! SABREU TROBAR VOSALTRES, DEU DIFERÈNCIES ENTRE AQUESTS DOS DIBUIXOS?